

diví als homes (Israel és l'esposa, no sempre fidel, objecte de l'estimació fidel de l'espòs, Jahvè). És a dir, Jesús s'equipara a Jahvè. Aquí Ell declara la seva divinitat: anomena als seus deixebles «els amics de l'espòs», els qui estan amb Ell, i així no els cal dejunar perquè no estan separats d'Ell.

L'Església ha romàs fidel a aquesta ensenyança que, tot venint dels profetes i àdhuc essent una pràctica natural i espontània en moltes religions, Jesucrist la confirma i li atorga un sentit nou: dejuna en el desert com a preparació per a la seva vida pública, ens diu que l'oració s'enforteix amb el dejuni, etc.

Entre els qui escolten el Senyor, la majoria deuriem ser pobres i entendrien d'apedaçaments en els vestits; hi hauria veremadors que sabrien el que succeeix quan el vi nou és abocat en bots vells. Jesús els recorda que han de rebre el seu missatge amb esperit nou, que trenqui el conformisme i la rutina de les ànimes envellides, que allò que Ell proposa no és una interpretació més de la Llei, sinó una vida nova.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«La devoció s'ha d'exercitar de diverses maneres. Més encara: la devoció s'ha de practicar de manera que s'adapti a les forces, negocis i ocupacions particulars de cadascú» (Sant Francesc de Sales)

-

«La Paraula de Déu és viva, és lliure. L'Evangelí és novetat. La revelació és novetat. Jesús és molt clar: vi nou en bots nous. Déu ha de ser rebut amb aquesta obertura a la novetat. I aquesta actitud es diu docilitat» (Francesc)

-

«Perquè sigui autèntic, el sacrifici exterior ha de ser l'expressió del sacrifici espiritual (...) Els profetes de l'Antiga Aliança sovint van denunciar els sacrificis fets sense participació interior, sense el lligam de l'amor al proïsme. Jesús recorda les paraules del profeta Osees: 'Misericòrdia vull, i no sacrifici' (Mt 9,13)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.100)